

не рачилъ да имъ даде никакви правдини. Тутакси се чулъ гласъ отъ трѣби; въ дворъ тѣ на кралска та крѣпость нахлула австрийска конница. Протестанти ти се испоплашили, та избѣгали отъ царюви ти дворове и Фердинандъ чудно се отгървалъ. Чехи ти си направили царь войвода та на протестанска та уния, Фридриха V, Пфалцкѣй курфиретъ. Нѣ Фридрихъ не билъ достоенъ за Чешка та корона; той билъ лѣнивъ и плиткоумъ човѣкъ. Намѣсто да гледа да си натѣкми войска и да се сдобие съ съюзници, той губилъ врѣме и раснелѣвалъ готови пари да прави праздници, за дѣто станалъ царь. А на Фердинанда II дошълъ на помощъ приятель тѣ му Максимилианъ Баварскѣй, войвода та на Католическа та лига. Максимилианъ потеглилъ съ войска та си право за Прага. Бохемска та войска се ударила съ него близу до градъ тѣ на Бѣла-гора; нѣ Чехи ти като нѣмали добръ войвода, били разбити съвсѣмъ. Фридрихъ въ това врѣме спокойно ялъ, пилъ и се веселилъ; а кога чулъ, че войска та му се разбила; съвсѣмъ му се забъркалъ умъ тѣ и тутакси побѣгналъ отъ Прага. Граждане ти, като останали безъ водачъ, ударили се на мисль и най-сетиѣ пуснали побѣдитель тѣ да влѣзе въ градъ тѣ. Тогава Фердинандъ люто наказалъ Чехи ти за дѣто вдигнали глава. Първенци ти протестанти били избити немилостиво, до 30,000 челяди били испѣдени отъ Бохемия, а имотъ тѣ имъ зели католици ти; излѣзло заповѣдь да нѣма протестанска вѣра; въ Чешко се загнѣздили езуити ти. До Бѣлогорскѣй боѣ Бохемия се броила една отъ най-напрѣднали ти земи въ Европа; слѣдъ това толкова испаднала, штото вече не можала да се съвземе. (Оттогава Хабсбурги ти сполучили, та доста понѣмчили тая словѣнска земя).

Царь Фердинандъ отнелъ отъ Фридриха V владовишта та му на Рейнъ, и ги далъ на Максимилиана Баварскѣй, заедно съ курфиреска та титла. Заради Фридриха се